

ger var tilfredsstillende. Medens man i Henhold til Loven af 1908 ikke havde nogen som helst Regler om Eftergivelse af Skatterestancer, indførte Loven af 1924 faste Regler. Jeg erindrer, med hvilken Tilfredshed den daværende Indenrigsminister, som ogsaa er den nuværende Indenrigsminister, hilste disse Bestemmelser. Det forstaar jeg meget vel, da Loven gennemførte en Ensartethed, som havde været savnet i den tidligere Lovgivning, der i Virkeligheden ingen Regler gav om Spørgsmaalet. Man kom bort fra den Vilkaarlighed, som tidligere fandt Sted i meget stor Udstrækning rundt om i Kommunerne, en Vilkaarlighed, som jeg synes det maatte være enhver kommunalinteresseret Mand magtpaaliggende at komme bort fra. Betingelserne for Eftergivelse af Skatterestancer findes i den nuværende Lovs § 7, og Adgangen til Eftergivelse er, som det blev omtalt af den ærede sidste Taler, gjort afhængig af, at der kan dokumenteres vanskelige Forhold for vedkommende Skatteyder; og kun i Tilfælde af særlige Vanskeligheder kan to Trediedele eftergives. Det forekommer mig at være i høj Grad heldigt, at saadanne Regler findes. Loven giver altsaa en Bemyndigelse, men indeholder ogsaa en Begrænsning.

Efter min Mening var den Motivering, som den ærede Forslagsstiller kom med, i høj Grad uklar. Jeg er i saa Henseende enig med det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Ludvig Christensen). Den ærede Forslagsstillers Begrundelse var bygget paa Positiviteter, men i mange Tilfælde i høj Grad paa et Skøn eller, skal jeg sige, en Paastand. Det ærede Medlem bruger f. Eks. et Udtryk som, at det er blevet paastaet — han bruger udtrykkelig det Udtryk. Det forekommer mig, at Argumenterne maa være svage, naar man ikke kan fremsætte andet end, at det er blevet paastaet. Saa føjer han til, at der var 30 000 Vælgere i København, som i 1921 havde stemt, skønt de i og for sig ikke burde have haft Lov til det. Hvad vil det sige, at man ikke burde have haft Lov til det? Vil det sige, at man ikke i Henhold til Loven havde Lov til det, eller er det et rent subjektivt Skøn fra det ærede Medlems Side? Men paa det kan man dog virkelig ikke bygge en Ændring af saa betydende Karakter som den, der her er Tale om. Det forekommer mig ganske urimeligt at ville gøre det. I det hele taget vilde jeg for mit Vedkommende være meget betænkelig ved at gaa til en Ordning, som gjorde det

umuligt, hvor der virkelig var Grund til det, at eftergive Skatterestancer. Der kan være Tilfælde, hvor Skatteyderne i den Grad er ramt af Ulykken, at det vilde være ganske urimeligt, om man ikke eftergav dem deres Restance, thi man maa jo erindre, at det ikke alene er et økonomisk Spørgsmaal, det har ogsaa Indflydelse paa de paagældendes borgerlige Stilling. Deres Forhold var det, at man ikke kunde eftergive Skatterestancer og altsaa i alle Tilfælde var nødt til at fratage en Mand hans borgerlige Rettigheder, synes jeg, at det vilde være at føje Skam til Skade, og det er noget af det sidste, jeg vil være med til. Derfor finder jeg, at det Forslag, der her foreligger, er i højeste Grad malplaceret; der er ingen som helst Rimelighed i at gaa til en Ændring af den Beskaffenhed, som det ærede Medlem her har stillet Forslag om.

Nu er jeg ganske klar over, at hvis Forholdet, som ogsaa omtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, er det, at man i stor Udstrækning rundt omkring i Bykommunerne — jeg forudsætter, det særlig er Bykommunerne, man har Opmærksomheden henvendt paa — eftergiver Skatterestancer uden rimelig Grund, vil man komme dertil, om jeg saa maa sige, at man gør Undtagelserne til Regel, og det vilde selvfølgelig være fuldkommen urimeligt. Det er naturligvis saaledes, som det en Gang er blevet sagt, at Lov er Lov, og Lov skal holdes. Man maa ikke gaa udenfor Loven, hverken dens Forudsætning eller Bogstav, naar der er Tale om Skatterestancer; men jeg kan heller ikke tænke mig, at noget saadant har fundet Sted.

Naar det ærede 7de Medlem for 2den Kreds nu for et Øjeblik siden som yderligere Motivering gjorde en mere formel Betragtning gældende, nemlig den, at naar der var Tale om Eftergivelse af Skatterestancer, maatte det foregaa i Henhold til den kommunale Skattelov, ja, saa kan det naturligvis være lige saa rigtigt, men det er en rent formel Betragtning, som jeg ikke synes har nogen afgørende Betydning. Jeg tror ikke, den bør have nogen som helst afgørende Indflydelse paa, hvorvidt man vil vedtage det Forslag, som her er forelagt af det ærede Medlem.

Jeg skal for mit Vedkommende ikke føje mere til. Ærede Medlemmer vil forstaa af de Udtalelser, jeg her har fremsat, at vi for vort Vedkommende ikke ønsker at arbejde med paa dette Lovforslags Gennemførelse. Selv om vi selvfølgelig vil deltage i Udvalgsarbejdet ud fra den Be-